

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 234/2016-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. apríla 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], právne zastúpeného advokátom JUDr. Matúšom Košarom, Advokátska kancelária JUDr. Danica Birošová, s. r. o., Piaristická 46, Trenčín, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Okresného súdu Bratislava I č. k. 8 C 52/2011-125 zo 16. októbra 2012 a rozsudkami Krajského súdu v Bratislave č. k. 2 Co 125/2013-155 z 15. januára 2014 a č. k. 2 Co 322/2015-184 z 18. novembra 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. marca 2016 doručená sťažnosť [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) č. k. 8 C 52/2011-125 zo 16. októbra 2012 (ďalej aj „rozsudok okresného súdu

zo 16. októbra 2012“) a rozsudkami Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 2 Co 125/2013-155 z 15. januára 2014 (ďalej aj „rozsudok krajského súdu z 15. januára 2014“) a č. k. 2 Co 322/2015-184 z 18. novembra 2015 (ďalej aj „rozsudok krajského súdu z 18. novembra 2015“).

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 52/2011 a postupom krajského súdu v konaniach vedených pod sp. zn. 2 Co 125/2013 a sp. zn. 2 Co 322/2015 došlo k odňatiu možnosti sťažovateľa konať pred súdom, a tým došlo k porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj k porušeniu § 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) a čl. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“). Okresný súd, ako aj krajský súd ako súd odvolací totiž nesprávne právne vec posúdili, keď rozhodli, že odporca nie je v spore pasívne legitimovaný a z uvedeného dôvodu bol návrh sťažovateľa zamietnutý.

Sťažovateľ poukázal na to, že *„pri podávaní návrhu nebol v konaní pred súdom I. stupňa procesne zastúpený advokátom, pričom označil ako odporcu - Sociálna poisťovňa, a to napriek dikcii § 1 písm. a), § 3 ods. 1 a 4 ods. 1 písm. i) zákona č. 514/2003 Z. z. V konaní sa uskutočnili celkom štyri pojednávania, pričom súd prvého stupňa súčasne počas konania nepoužil ustanovenie § 43 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, v zmysle ktorého Sudca alebo poverený zamestnanec súdu uznesením vyzve účastníka, aby nesprávne, neúplné alebo nezrozumiteľné podanie doplnil alebo opravil v lehote, ktorú určí, ktorá nemôže byť kratšia ako desať dní. V uznesení uvedie, ako treba opravu alebo doplnenie vykonať. Ak ide o podanie, ktoré by mohlo byť podľa svojho obsahu návrhom na začatie konania, odošle súd uznesenie do 60 dní od doručenia takéhoto podania.*

Prvostupňový súd však takto nepostupoval, ale vo veci meritórne rozhodol. Z uvedeného nedostatku v postupe súdu prvého stupňa nevyvodil žiadny dôsledok ani odvolací súd. Tým bolo konanie pred oboma súdmi postihnuté vadou vyplývajúcou z § 237 písm. f/, t. j. odňatím možnosti sťažovateľa konať pred súdom, zakladajúcou prípustnosť a zároveň dôvodnosť podaného dovolania. Existencia takejto vady je porušením práva na poskytnutie spravodlivej ochrany práv zaručeného ustanovením § 1 O. s. p., ako aj čl. 46

ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.“

Sťažovateľ dal do pozornosti čl. 2 ods. 2 ústavy, výklad ktorého podal ústavný súd «v uznesení z 5. 2. 1998 I. ÚS 3/98 (Zbierka 1998, str. 484-487)...., v zmysle ktorého konaniu štátneho orgánu „v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon“ zodpovedá konanie v rozsahu zákona bez výnimky a súčasne zákonom ustanoveným spôsobom. Pre súd ako štátny orgán vykonávajúci súdnu moc to znamená, že môže konať len v rozsahu a spôsobom, aký ustanovuje Občiansky súdny poriadok (ďalej len O. s. p.), prípadne ďalšie procesné normy. O. s. p. je totiž základným zákonom, ktorý upravuje postup súdu v občianskom súdnom konaní. Možno povedať, že je základným pracovným nástrojom sudcu. Správne použitie a správny výklad jeho jednotlivých ustanovení je predpokladom pre zákonný postup súdu a tým aj pre zákonné rozhodnutie. Zákonným postupom súdu sa zaručuje základného právo každého na súdnu ochranu, resp. na spravodlivý proces. V zmysle ústavy sú orgány verejnej moci povinné interpretovať a aplikovať právo z pohľadu ochrany základných práv a slobôd. To znamená i povinnosť súdov interpretovať jednotlivé ustanovenia O. s. p. v prvom rade z pohľadu účelu a zmyslu ochrany ústavne garantovaných základných práv a slobôd.».

Podľa názoru sťažovateľa bolo z jeho návrhu zrejmé, že jeho obsahom je uplatnenie náhrady škody proti štátu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov vo forme náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, teda návrh smeroval proti subjektu zodpovednému za vzniknutú škodu, avšak došlo k nesprávnemu označeniu tohto účastníka, čo nemôže mať za následok zamietnutie návrhu na začatie konania.

Právomoc ústavného súdu konať o tejto ústavnej sťažnosti sťažovateľ zdôvodnil vyčerpaním všetkých opravných prostriedkov, ktoré mal ako účastník konania k dispozícii a ktoré mohol účinne využiť na ochranu svojich práv a oprávnených záujmov. Proti rozsudku okresného súdu zo 16. októbra 2012 podal sťažovateľ 20. decembra 2012 odvolanie podľa § 250 ods. 2 písm. f) OSP. Krajský súd rozsudkom z 15. januára 2014

rozsudok okresného súdu zo 16. októbra 2012 potvrdil. Proti rozsudku krajského súdu z 15. januára 2014 podal sťažovateľ 19. marca 2014 dovolanie, v dôsledku ktorého Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením č. k. 5 Cdo 226/2014 z 26. mája 2015 (ďalej aj „uznesenie najvyššieho súdu z 26. mája 2016“) zrušil rozsudok krajského súdu z 15. januára 2014 a vrátil mu vec na ďalšie konanie z dôvodu, že v konaní došlo k procesnej vade podľa § 237 písm. f) OSP. Krajský súd opakovane rozhodol rozsudkom z 18. novembra 2015 tak, že rozsudok okresného súdu zo 16. októbra 2012 potvrdil.

V závere sťažnosti sťažovateľ poukázal na skutočnosť, že najvyšší súd sa otázkou tzv. vecnej legitímácie účastníka vo svojom uznesení z 26. mája 2015 nezaoberal.

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti takto rozhodol:

„Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovuje, že rozsudkom Okresného súdu Bratislava I. č. k. 8 C 52/2011-125 zo dňa 16. 10. 2012, ktorým súd zamietol žalobu sťažovateľa o náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa uvedeného v čl. 46 z. č. 460/1992 Zb. Ústavy Slovenskej republiky.

Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovuje, že rozsudkom Krajského súdu Bratislava č. k. 2 Co 125/2013-155 zo dňa 15. 01. 2014 a rozsudkom č. k. 2 Co 322/2015-184 zo dňa 18. 11. 2015, ktorými napadnutý rozsudok Okresného súdu Bratislava č. k. 8 C 52/2011-125 zo dňa 16. 10. 2012 potvrdil, došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa uvedeného v čl. 46 z. č. 460/1992 Zb. Ústavy Slovenskej republiky.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2 Co 322/2015-184 zo dňa 18. 11. 2015 a vec sa vracia Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľovi, aby porušovatelia spoločne a nerozdielne zaplatili primerané peňažné zadosťučinenie vo výške 2000,- €... do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia podľa § 13a ods. 1 písm. a) a b) vyhlášky č. 655/2004 Z. z., vo výške 363,79 €...“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľa prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúmal, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

K namietanému porušeniu označených práv rozsudkom okresného súdu zo 16. októbra 2012 a rozsudkom krajského súdu sp. zn. 2 Co 125/2013 z 15. januára 2014

Pokiaľ ide o namietané porušenie označených práv sťažovateľa rozsudkom okresného súdu zo 16. októbra 2012 a rozsudkom krajského súdu z 15. januára 2014, ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, obsahom ktorého je pravidlo, že sťažovateľ má právo sa domáhať ochrany základného práva pred ústavným súdom iba v prípade, ak mu túto ochranu nemôže poskytnúť iný súd.

Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany toho základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ mohol domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonom upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (mutatis mutandis I. ÚS 6/04, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06, III. ÚS 42/07).

Zmyslom a účelom uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

Keďže v danom prípade bolo podrobené rozhodnutie okresného súdu revíznej právomoci krajského súdu v konaní o podanom odvolaní a rozhodnutie krajského súdu revíznej právomoci najvyššieho súdu v konaní o podanom dovolaní, preskúmanie týchto rozhodnutí ústavným súdom by bolo v rozpore s princípom subsidiarity zakotveným v čl. 127 ods. 1 ústavy. Sťažovateľ využil zákonnú možnosť prieskumu uvedených rozhodnutí, výsledkom ktorého bolo zrušenie rozsudku krajského súdu z 15. januára 2014.

Na základe uvedeného ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

K namietanému porušeniu označených práv rozsudkom krajského súdu z 18. novembra 2015

V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Podstatou námietok sťažovateľa je jeho nesúhlas s právnym názorom krajského súdu vysloveným v rozsudku z 18. novembra 2015, ktorým potvrdil rozsudok okresného súdu zo 16. októbra 2012 ako vecne správny, keď konštatoval správnosť jeho dôvodov. Podľa sťažovateľa krajský súd rozhodol v rozpore so zákonom, ak z nesprávneho procesného postupu okresného súdu nevyvodil žiaden dôsledok a jeho rozsudok potvrdil z dôvodu nesprávneho označenia účastníka – odporcu, teda nedostatku vecnej pasívnej legitímácie.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne.

Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51

ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

Prvoradou úlohou ústavného súdu je ochrana ústavnosti, a nie ochrana zákonnosti, čo je prejavom doktríny, že všeobecný súd pozná právo („*iura novit curia*“). Je v právomoci všeobecných súdov vykladať a aplikovať zákony. Pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležite zdôvodnený, ústavný súd nemá príčinu doň zasahovať (mutatis mutandis napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 50/04, IV. ÚS 238/05, II. ÚS 357/06). O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla vtedy, ak ústavný súd zistí interpretáciu a aplikáciu právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a sú v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Pri posudzovaní otázky, či mohlo byť rozsudkom krajského súdu z 18. novembra 2015 porušené základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, teda, či označeným rozhodnutím došlo k odňatiu možnosti sťažovateľa konať pred súdom, je potrebné zohľadniť nielen odôvodnenie rozsudku okresného súdu zo 16. októbra 2012 a rozsudku krajského súdu z 18. novembra 2015, ale aj procesný postup okresného súdu. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje aj na svoju stabilizovanú judikatúru, podľa ktorej odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov

(tak prvostupňového, ako aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/09).

Okresný súd v odôvodnení rozsudku zo 16. októbra 2012, ktorým zamietol návrh sťažovateľa, dospel k tomuto záveru:

„V predmetnej veci je vecne pasívne legitimovaný ten účastník konania, odporca, ktorý je subjektom hmotnoprávneho vzťahu, o ktorom sa v tomto súdnom konaní rozhoduje. Keďže sa navrhovateľ v tomto konaní domáha náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z., konkrétne právnym titulom nesprávneho úradného postupu odporcu podľa ustanovenia § 9 a titulom nezákonného rozhodnutia podľa ustanovenia § 5 a ustanovenia § 6 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z. z., súd vyhodnocoval pasívnu vecnú legitimáciu odporcu podľa ustanovenia § 1 písm. a), ustanovenia § 3 ods. 1 a 4 ods. 1 písm. i) zákona č. 514/2003 Z. z. Podľa ustanovenia § 1 písm. a) a ustanovenia § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. nositeľom zodpovednosti za uplatnený nárok nie je odporca – Sociálna poisťovňa ako verejnoprávna inštitúcia, ale štát (Slovenská republika), ktorý v tejto veci by zastupoval príslušný orgán verejnej moci – odporca ako verejnoprávna inštitúcia, ktorej zákon zveril rozhodovanie o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických osôb v oblasti verejnej správy, ak škoda vznikla v dôsledku nezákonného ňou vydaného rozhodnutia alebo jej nesprávnym úradným postupom, podľa ustanovenia § 4 ods. 1 písm. i) zákona č. 514/2003 Z. z. Keďže odporca nie je subjektom hmotnoprávnej povinnosti v tejto veci, súd návrh zamietol so záverom o nedostatku pasívnej vecnej legitimácie odporcu.

Súd so záverom o nedostatku pasívnej vecnej legitimácie odporcu v predmetnom konaní sa už následne nezaoberal, neskúmal, nevyhodnocoval meritom veci – opodstatnenosťou samotného nároku, jeho dôvodnosťou, námietkami odporcu v tejto veci.“

Krajský súd v rozsudku z 18. novembra 2015 potvrdil rozsudok okresného súdu zo 16. októbra 2012 ako vecne správny, keď dospel k záveru, že *„je nepochybné, že navrhovateľ sa svojím návrhom podaným na súde prvého stupňa dňa 8. 4. 2011 domáha náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení zmien a doplnkov, keď základom náhrady škody je*

nesprávny úradný postup Sociálnej poisťovne, tiež jej nezákonné rozhodnutie. Návrh od samého začiatku, bezo zmeny, smeruje len proti Sociálnej poisťovni, Bratislava, ktorému ale zákonodarca nepriznal pasívnu vecnú legitimáciu. Zodpovedným subjektom podľa zákona č. 514/2003 Z. z. je výlučne len štát – Slovenská republika. Za štát koná v tej-ktorej konkrétnej veci ten štátny orgán, ktorého opätovne určuje zákon č. 514/2003 Z. z. Proti štátu sa navrhovateľ náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. nedomáhal a nedomáha. Už len tieto rozhodujúce právne skutočnosti mali za následok zamietnutie návrhu navrhovateľa. Súd prvého stupňa preto správne postupoval, keď návrh zamietol pre nedostatok pasívnej vecnej legitimácie odporcu (Sociálna poisťovňa, ústredie, Bratislava). ...

Pánom sporu je navrhovateľ, ktorý aj rozhoduje o tom, proti komu návrh podáva. Zákon č. 514/2003 Z. z. dáva poučenie, návod, proti komu má nárok poškodeného smerovať. V každom prípade je odporcom Slovenská republika a podrobne zákon uvádza, ktorý štátny orgán v akej veci za štát vystupuje. Odporca bol od samého začiatku jasne, presne označený, nebolo pochyb o tom, proti komu a čoho sa návrhom na začatie konania navrhovateľ domáha. V takomto prípade nemožno použiť ustanovenie § 43 ods. 1 O. s. p. Absencia takéhoto poučenia súdom nemá za následok nesprávne právne posúdenie, odňatie možnosti konať pred súdom navrhovateľovi. V priebehu konania zostal právne zastúpený spoločnosťou poskytujúcou právne služby, oboznámil sa s vyjadrením odporcu, ktorý sám už v priebehu konania na súde prvého stupňa namietal svoju pasívnu vecnú legitimáciu. Nič potom nebránilo navrhovateľovi, vzhľadom na zákon č. 514/2003 Z. z. a vyjadrenie odporcu, návrh na začatie konania v osobe odporcu zmeniť, opraviť, doplniť; čo sa ale nestalo. Keďže návrh bol zamietnutý (správne) pre nedostatok pasívnej vecnej legitimácie, nebol daný žiaden zákonný dôvod zaoberať sa vecou samou.“.

Z obsahu odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu z 18. novembra 2015 vyplýva, že krajský súd sa otázke vecnej pasívnej legitimácie venoval dostatočne a ústavne akceptovateľným spôsobom na vec aplikoval relevantnú zákonnú úpravu, keď poukazujúc na ustanovenie § 43 ods. 1 OSP konštatoval, že jeho aplikácia v danom prípade nebola možná. Odporca bol od samého začiatku jasne a presne označený, teda nebolo pochyb

o tom, proti komu sťažovateľ návrh podal a čoho sa domáhal. Neexistoval tak nedostatok podmienok konania, pre ktorý by nebolo možné v konaní pokračovať a rozhodnúť.

Právne hodnotenie veci sťažovateľa realizované krajským súdom nevykazuje znaky svojvoľného rozhodnutia ani rozhodnutia neodôvodneného či vychádzajúceho zo zjavného omylu v skutkových, resp. právnych otázkach. Nevyplýva z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 114/09) pritom rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade s právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu potvrdzujúceho závery okresného súdu nestotožňuje, sama osebe nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. V tejto súvislosti ústavný súd pripomína, že nie je ďalšou inštanciou všeobecného súdnictva oprávnenou zasahovať do výsledkov súdneho konania, pokiaľ sú tieto svojimi účinkami zlučiteľné s obsahom základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie. Z ústavnoprávneho hľadiska teda niet žiadneho dôvodu pre spochybňovanie záverov uvedeného rozhodnutia krajského súdu, a preto ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na uvedené rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v danej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd bližšie nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. apríla 2016